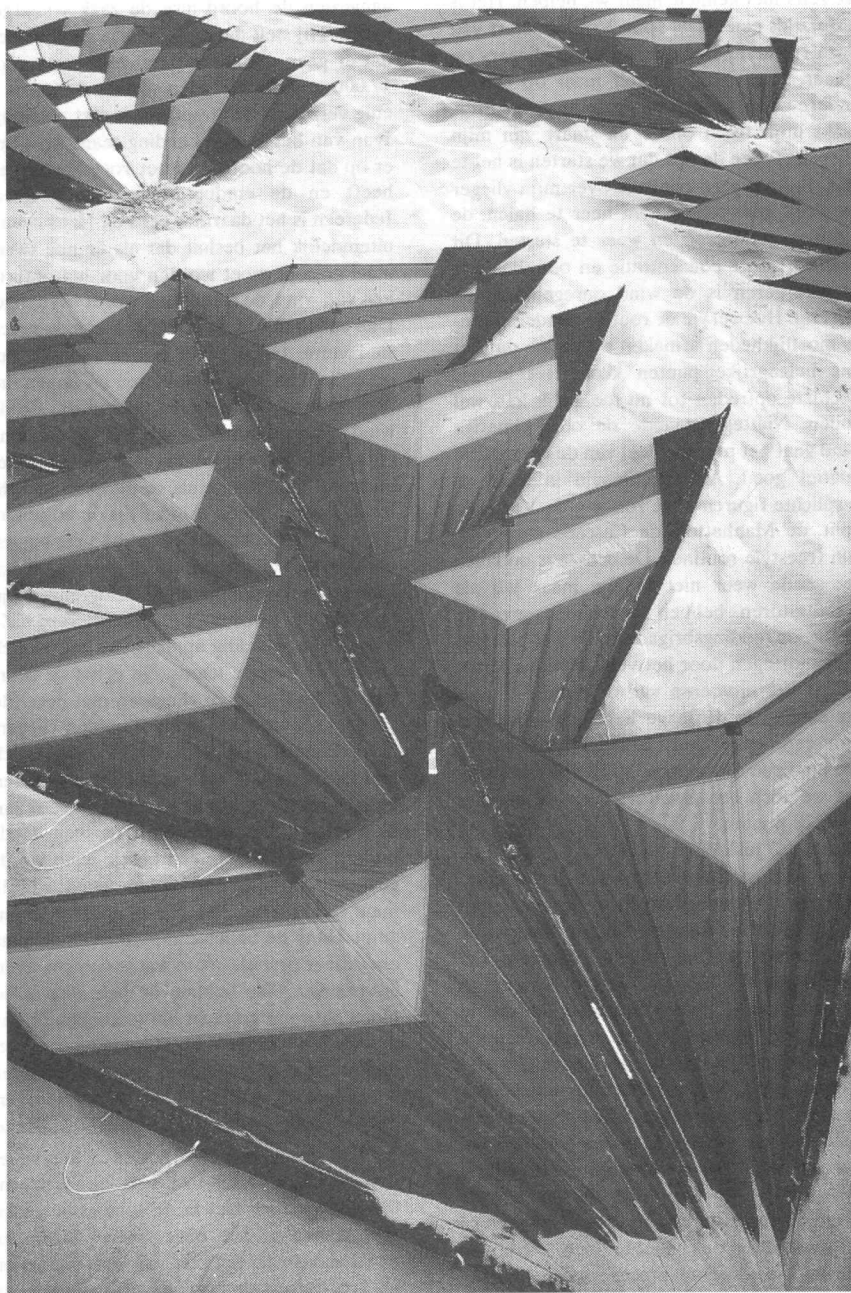

logboek team dust devils

vervolg logboek Dust Devils deel 6.

Dinsdag, 20 juni 1995.

We kunnen het niet geloven. Er is totaal geen wind! Veel vlieger vrienden komen bij elkaar op het strand, maar er valt geen luchtshow te geven, dus we vermaken ze staande met een complete stick-oefening. Een van hen geeft commentaar: "Yeah right. Ik wil wel eens zien dat jullie dat allemaal in de lucht doen!"

Woensdag, 21 juni 1995.

We hopen de volgende dag op een beetje wind, geen 5 Bft vanuit het noord-westen. Maar dit is Holland, onvoorspelbaar wat de wind en zijn seizoenen betreft. Zomer? Soms komt ie helemaal niet. Vandaag, de 21e juni

die verondersteld wordt de langste dag te zijn, is het een magere 15°C. Geweldig voor het teammeel. We zijn allemaal ziek voortdurend te moeten oefenen en competities te doen met deze onregelmatige wind. We vliegeren slechts een half uur. Het is aanval op onze spierbundels en niets gaat er goed. Ik kan de stormvlieger niet behoorlijk stil zetten of landen, zelfs niet met de extra stof verwijderd. Nop herinnert me er aan dat deze wind zelfs niet het maximum is voor competities. 7 Bft is ongeveer het limiet dus voor den drommel waar klaag ik over. De moeilijkheid is dat wanneer de wind zo sterk is en de vlieger dan zoveel trekt, ik mijn

armen niet naast me kan krijgen om een stilstand te bereiken. In de plaats daarvan moet ik een stuk naar voren rennen om de vlieger af te remmen en de vlieger terugtrekken, wanneer versnelling in de routine nodig is om mijn originele positie weer te bereiken. Een erg uitputtende methode om te oefenen. Mij spieren schreeuwen om hulp.

De volgende dag ontvangen we een geheel nieuwe set middengebied Powerhouses van Pete Martin. We zijn als kinderen tijdens Kerstmis met een kostbaar nieuw speeltje als we de nieuwe zeilen zorgvuldig op de vloer uitleggen en we ze van een afstand bekijken. Onze katten vinden het een prachtig nieuw tapijt en vlieën prompt hun harige lichamen er op neer.

Deze vliegers moeten uiteindelijk de originele Powerhouses vervangen, waarmee we in januari startten. De oude vliegers worden omgebouwd tot nacht-vliegers; de stof langs de neusrand en een sectie die omlaag loopt naar de staartrand zullen vervangen worden door witte tunnels, die minuscule kleine lampjes zullen bevatten. Onze eerste vlucht in Quend Plage leerde ons dat het systeem dat we daar probeerden veel te omvangrijk en te zwaar was. Door de fiberglas stok te verwijderen zal het systeem nu slechts een fractie er van wegen.

Zaterdag, 24 juni 1995.

Weer is de wind vrij krachtig, 5 Bft, dus nemen we onze stormvliegers en verlagen de tomen om de trekkracht te verminderen. Gedurende de avond zakt de wind echter tot 4 Bft. Dat maakt veel verschil en uiteindelijk hebben we een goede training. We vliegeren eenmaal de freestyle om op te warmen, vervolgen met verschillende malen het ballet met en zonder muziek en eindigen met de verplichte figuren. Marion is onze toeschouwer en vertelt ons onbevangen wat ze ziet. Het is goed dat objectieve ogen onze routine bekijken. We luisteren en stellen vervolgens wat bij.

De lucht kleurt prachtig roze als de zon onder een magisch wolkendek zakt dat zich aan de horizon bevindt. We zijn in een goede stemming en na het oefenen blijven we nog wat aan de kust hangen, drinken koffie, eten aardbeien uit de tuin van Marion, en worstelen wat in het zand (Richard die geen respect heeft voor een 13 jaar oudere vrouw, en ik). We spelen wat met een opblaasbare fles die Nop gemaakt heeft voor een van de sponsoeren van de North Sea Cup (Delial, een zonnebrand merk) en bekijken de zon die een uitbundig einde maakt aan de dag.

Maandag, 26 juni 1995.

We zijn enthousiast om onze ballet- en precisie-routine te gaan beoefenen aangezien de wind is afgezwakt tot een aangename zeebries, maar Richard komt niet opdagen. Niemand weet waar hij is. De resterende drie maken er het beste van door ons te concen-